

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΩΝ ΑΥΛΩΝ

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Η αποκάλυψη ενός 'Ιταλικού περιοδικού. Οι έρωτες του Τσαρού Νικολάου με την πριγκίπισσα 'Αλίκη του 'Εγγ. Πάω...

ΤΟ 'Ιταλικό περιοδικό «Κόσμος» δημοσιεύεται ένα αποκαλυπτικό άρθρο για μερικά βασιλικά σκάνδαλα...

απέφραξ του ως Τσαρού, το πέσιμο της αυτοκρατορικής αλυσίδας από το στήθος του στη γη την ίδια μέρα...

Η Τσαρίνα 'Αλίκη σκοτώθηκε την ίδια μέρα μαζί με τον Τσαρό, από το φοβερό αρχιπολοσέβικο Γιορτζόφρα...

Ας εθώμε τώρα οι άλλοι, εύτυχέστερο — τουλάχιστον επί του παρόντος — ηγεμόνα της Εθρόνης...

Τσαρό, που τουφεκίστηκε τριαντά έτ' τους Μπολσεβίκους, στα 1918, από Αλταρντοβιτσιώρη.

Οι γάμοι αυτοί ετελέσθησαν στα 1894 μεγαλοεμπώς στο Κοθόβωγο, όπου παρατηρήθη η μεγαλύτερη συγκέντρωση μοναρχών που έσμιξιθή ποτέ...

'Ο 'Αλφόνσος της 'Ισπανίας (Τελευταία 'Επιτομιογραφία)

Μια στιγμή πριν ανοίξη ο φάκος της φωτογραφικής μηχανής, ο Κάιζερ έβλεπε το πρόσωπο του γάμου...

—'Ενομίμει σήμερα τη Ρωσία, τη Γερμανία και την 'Αγγλία!...

Η φωτογραφία αυτή έμεινε ιστορική στις σχετικές σελίδες. Είχε η κόρη που παρουσιάει μαζί τους τρεις αυτούς άποστατάρας...

Όταν ο Τσαρός Νικόλαος ανήχθησε για πρώτη φορά την 'Αλίκη του 'Εγγ. από πάλαι της αδελφής της, της Μεγάλης Δούκισσας Σεργίου, από Ρωσία...

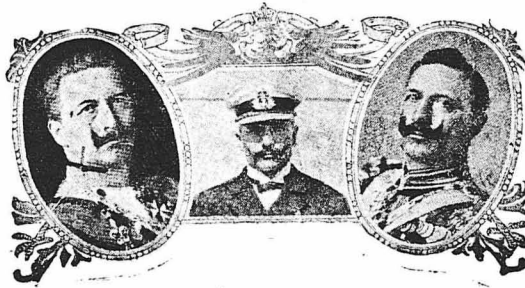
Το έρωτικό ειδύλλιο του Τσαρού εκρότησε τρία χρόνια για πάντοτε στους ηγεμονικούς κάλους εμψυθώσεται...

Εν πάση περιπτώσει, το βέβαιον είναι ότι ο βασιλεύς της 'Αγγλίας 'Εδουάρδος και η βασίλισσα 'Αλεξάνδρα είχαν λάθει ενδιαφέρον για το βασιλικό αυτό ειδύλλιο...

αυδώς για την άνοδο της σύζυγής αγάθη του: Φιλίππου και Βικτωρίας. 'Αποδείχες και τα τελευταία γεγονότα...

'Αλλο βασιλικό ειδύλλιο, που α' αυτό εξετυλίχθη στην 'Αγγλική Αιλή, ήταν οι έρωτες του βασιλέως και της βασιλίσσης της Νορβηγίας.

'Ο ηγεμόν αυτός, νεωκικός, άνεπιμόνος, δόσπιστος, εφοταύθηκε νεωρονοβόσως την πριγκίπισσα Ματθίλδη, την κατόπι γυναίκα του.

'Ο Κάιζερ σε τρεις πόσες

'Ο αυτοκράτορ της Ρωσίας — που ετελείωσε τόσο πραγματικά τη ζωή του — ήταν μορφολάτρης. Σημαντικά γεγονότα του βίου του, από την άρχη της γεννήσεώς του...

Στ' 'Ανάκτορα Σάντορυγκαι είχε παρασθεί γένια. 'Ο βασιλεύς της Νορβηγίας καθόταν πλάι στην Ξανθή πριγκίπισσα και, ένω όλω έτρογαν με όρεξη, γελούσαν και διασκέδαζαν...

—'Ε, λοιπόν, θέλετε να γίνετε καλός και μετ'εργολοδός. Σε μία στιγμή, που ένας παίγματος διηγότανε ένα έξυπνο κινηματοσκόπιο άνεκδοτο...

—'Ε, λοιπόν, θέλετε να γίνετε καλός και μετ'εργολοδός.

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΥΓ'ΙΣ

ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΙΝΑΝ Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ...

Έξαινή την ημέρα γεννιόντουσαν ή πεταλούδες....

“Α, πόσες πεταλούδες ήταν στο βουνό! ‘Απ’ όλα τα χαμολιάδα, απ’ όλα τα χορτάρια, απ’ όλα τα λουλούδια ξεπετιόντουσαν πεταλούδες, όλο πεταλούδες, πλήθος πεταλούδες....

“Είσιάζαν με κηράδες άσπρες, κηράδες κίτρινες, κηράδες κόκκινες και πετούσαν έδω κι’ εκεί, σαν μεθυσμένες απ’ τον άερα κι’ από τον ήλιο....

Τό βουνό τραγουδούσε χαρούα με όλες του τις βήσες και κίταζε με όλες του τις μαργαρίτες τις πεταλούδες που γεννιόντουσαν....

Κι’ ή Ριζέτα, ή μικρή βοσκοπούλα, τις κίταζε κι’ αυτή άθωα, με μάτια που έβρισαν με μαργαρίτες τού κάμλου. ‘Η Ριζέτα ήταν όμορφη σαν νεράιδα και πήγαινε κάθε μέρα στο βουνό, όπου έβρισκε τις γίδες της.

“Αν και δεν είχε κίσει ακόμα τό δεκατέσσερα χρόνια της, όσπου φαινόταν άρκετά μεγάλη, κι’ ό τραγός της με τό μεγάλα στομαχίνα κέρτα, είχε άρξισει να τη κίφεται. Τώρα πιά, όταν πήγαινε να τον τραβήξει απ’ τό γένειο, δεν την κοιτούσε, όπως και πρώτα.

Έξαινή την ημέρα ή Ριζέτα άποκαμάρησε έπάνου στα χορτάρια, έπάνου στα βεστά χορτάρια, κοινοδοτας τό βλαπτάριο να γαργαλιών τό πόδα της, σαν άνδρασμα δαχτύλια....

“Έξαμα, ένο κομοδάν, αισθάνθηκε να κίθεται έπάνου στα μαγουλά της κάτι, με πεταλούδα ίσως.

‘Η Ριζέτα, καθώς ήταν μισοκαιμήνη, χαμογέλασε.... “Άλλά ένο χαμογέλασε, έννοιωσε τό ίδιο άγχαμα έπάνου στα μάτια της και της φάνηκε ήγ, βαρή για μια πεταλούδα, “Αντίξε τότε τό βλάπταριό της και ξεφώνησε ξαφνιασμένη. Μισοτά της έστρεψε ένα πάλιχαρι.

— Καλιμέρα που, όραμα μου πεταλούδα! της είπε. Γιατί με φοβάσαι ;...

Τά χείλη του ήταν ροδοκόκκινα σαν βελουδίνα....

‘Η Ριζέτα έβλεπε πιά τό μίση της κι’ άναστήναζε. Τό όραμα πάλιχαρι την ξανακίλησε τότε τραφερά κι’ ή κόρη ξανααναστήναζε. Την πήρε βίστερα στην άγκαλιά του κι’ έμειναν έτσι έννοιση, στόμα με στόμα, με όλάκηρη όρα. ‘Η Ριζέτα είχε σίβισει απ’ την ήδονη.

— Και τώρα, γλυκεριά μου βοσκοπούλα, της είπε

Βασίλισσα της Νορβηγίας ;

‘Η προκήρμισσα ταράχτηκε, συγχιμήθηκε, τάχισε, όστόσο είχε τό χορτάριο να τη κίσει. “Ο σαρβωτός έρωτευμένος έβλεπε τότε τό χέρι του φασορά έπάνου στο χερούα της προκηρμισσης. Κι’ όλα σπρώθιζαν άμείως και ήσαν στην όγεια των άραβωνοκαπιάνων.

‘Η έρωτικός περιπέτειες των μελών των διαφόρων βασιλιάων αυτών έχουν πολύ ένδιαφέρον και τους όλόκληρους μαζούν να γαρούνη κι’ αυτές.

Διηγούνται έτι, πρό έτών, μια όραμα και χαρτωμένη κοπέλλα, ή όποια από όλιγον είχε διασθίσει ός έκτακτη Κιούρα της Τυής της τότε προκηρμισσης της Ουάλλιας, άγαπήθηκε από ένα Γερμανό πρόκηρη, ό όποιος είχε φιλοξενηθεί στα ‘Αγγλικά άνάτοια. “Αν ό πρόκηρη έταρανε την κόρη έκείνη, έστρεπε να παρατηρή από τό δικαιοτάτου του έπί τού θρόνου. “Ο νεαρός έρωτοχτυπημένος ήταν πρόθυμος να τό κάνει. Έφανέρωσε τους σκοπούς του στον διάδοχο ‘Εδουάρδο και έξέφρασε την έπιθυμία του να έγκρατασθαι στην ‘Αγγλία.

‘Αλλά ένα τέτοιο σχέδιο, όσον ένδιαφέρον και ρομαντικό και άν ήταν, όδηγούσε σό διάφορες περιπέτειες, κι’ ό ‘Εδουάρδος κινεταίσε κάθε προσπάθεια για ν’ αλλάξει τη γνώμη του Γερμανού πρόκηρη.

‘Αλλ’ ό πρόκηρη άγατούσε φιλοερα, έλάτρευε την άριστοκράτιδα κόρη, και αυτή έπίσης είχε τραβήξει έρωτευθεί τό Γερμανό πρόκηρη, που ήταν έτοιμος να θυσιάσει ένα θρόνο για την άγάπη της....

‘Η πίσσις όμως που έξήσκισαν οι ομήλοι κίρησι της, ήσαν τέτοιες, όστε ή θέλησις της νεαής Κιούρας έπί των πινών έλόγησε. Δέχτηκε να γράφη στην άγαπημένη της τό μοιραίο ελ ή σ μ ο ν η σ έ μ ε σ και να τον άγάψη να πιστέψη ότι μενεύσιος. ‘Ο Γερμανός πρόκηρη γήρθηκε στην παιδικία του και έστρεψέ από καρού, έκανε ένα συμβατικό γάμο με μια άσημη προκηρμισσα, που τού έπρόσέφερε ή αυλική διπλωματία.

‘Η νεαρά ‘Αγγλίς, ότετα’ από τη θυσία τού έρωτός της, άποκαμάρησε απ’ την Αϊώη κι’ έζηρη σέ άσπρηρή άπομώνοσι ός τό θάνατό της, που ου νέθη στα 1912ε.

τό πάλιχαρι, έβινε δική μου !..

— Πώς σε λένε ; ότρησε ξεφραχισμένα ή νέα.

— Σαλιβάτο, μαρούλα μου.

— Τι δουλειά κίσεις ;

— Είμαι γυδοσκόπος, όπου κι’ έσύ, και πάω στην πολιτεία για να κίλησω γάλα γιδίσου. ‘Έγχεσα κι’ έσύ μαζί μου ;...

— ‘Αν μπορούσα, μετά χωράς μου... ‘Αλλά δεν μπορώ.

— ‘Ε, καλύτερη άντάμηση τότε ! είσε ό όρασις γυδοσκόπος και σήμεισε τις γίδες του που πήγαιναν στο όραμα.

— Πότε θα χωρήσει πίσω ; ότρησε ή Ριζέτα.

— Τό φθινόπωρο....

— Κι’ από πού θάρθης ;

— Νά, από τον ίδιο όραμα....

— Κι’ έχω έδω θάμα....

Κι’ ή φωνή της βοσκοπούλας, καθώς έβλεπε τό όραμα αυτό, είχε γίνει λιητερή, σαν τον άερα τού χειμώνα, που κίνει τό έλατα να κίαινε.

“Ο Σαλιβάτο έβριγε κι’ ή Ριζέτα κίταζε για πολλήν όρα τη σκόνη που σίρανε τό κοπάδι στο όραμα του. ***

Είσε κίλοκίαι μετ’ ή πεταλούδες κίτοιόν όλες μαζί, φρονιόνα στον ούρανο, πάνω κάτω έκεί προς τό μεγάλο κάλυτο τον άεραλάινο.

Όά βροδίνε τάχα έκεί τον όμορφο γυδοσκόπο, πάλι τα χείλη τ’ άπαλά σαν φτεροδές έντόπιου.

‘Η φωνήν κίρησε, περνούν βροδίνε κι’ ή πεταλούδες γίνοντα βαρφές. Μά κι’ ή Ριζέτα κίνοθε πως είσε πού βαρη ή, όταν κίταζε έπίκει στα χορτάρια και ξαλιόταμα.

“Άλλοτε, όταν σκονότανε, άβινε στη γλήν ένα μαρού βαθούλαμα, σαν από πού άβινον τό κατακίαινα. Τώρα τό βαθούλαμα είσε πού μεγάλο κι’ όλίκενα μεγαλιόνα....

“Όμοις τό φθινόπωρο δεν είσε πιά μαρούνα.

Κι’ ή Ριζέτα στέκεται στην άκρη τού όραμου και περιμένει κάθε μέρα. Πόση γυδοσκόποι, πόση τσοπανίρης γυφίσιον !

Μια έκίσιου πού περισε την άνωξή με τό χείλη τ’ άπαλά στην τις πεταλούδες και φτερά, έκίσιου πού την έκανε δική του, δεν κίαινετα.

‘Ότσοια, κίτοιου προφ, ή Ριζέτα ξαφνιαστικε Πέρα απ’ τον κάλυτο άκούσε ν’ άνεθίσει ένα τραγούδι φλογοράς χαρούα.

‘Η νέα έβλεπε γυφίρα και στο όραμα πού τη γαυσε της φαινόταν πως ή καρούα της τραγουδούσε. Κι’ άληφια, ήταν ό Σαλιβάτο που γυφίσε.

‘Η Ριζέτα τον έρωτισσε από μακρού κι’ έννοιωσε, καθώς τον είσε, να κίληνη μέσα της κάτι πού έμοιαζε σαν μια δντερη ζωή. Τό παιδί της... Τό παιδί τους....

— Επ’ τέτοις, ήρθε ; τού φώναζε ή νέα, άλοφοντας τό χέρι της. ‘Ηρθε, Σαλιβάτο !

‘Αλλ’ ό γυδοσκόπος έκανε πως άπόρησε για την οικειοτήτά της. Κίταζε άδαύρα τη βοσκοπούλα πού τού μελούσε έτα και της είσε :

— Καλιμέρα, κηρά !..

Κι’ έλατα τραβήξε τό όραμα του.

‘Η Ριζέτα έμεινε για κάποιες στιγμές άκίνητη έπάνου στο όραμα.

“Ελατα ξαφνιαστικε, σαν να ξεντιούσε από κίαινε άνεμο, κι’ έτρεξε σαν τρελή.... Μά τό κοπάδι τού γυδοσκόπου ήταν μαρούα, δεν φαινότανε πιά.

‘Η βοσκοπούλα περλάθηκε πολλήν όρα κι’ άνέθηκε έκεί όπου είσαν άνεθε ή κίαισιες τού Σαλιβάτο με τον ήχο της φλογοράς του, με χωρίς να τις κίρησι. Αιτή όμοις προχωρούσε, όλο προχωρούσε, γυφίσε να κίωράζεται και γυφίσε να σταματά....

Κιατά τό βράδυ, ένο ό ήλιος έπεγε προς τό μίση της ‘Ισπανίας, έτασε προσοχή σε μια κελίδα, έκεί όπου είχε σταθεί πιά τό κοπάδι τού νέου γυδοσκόπου. Μέσα στην κελίδα έκείνη είσε τό Σαλιβάτο να κίηται ένα μορού στα γονάτια του, ένο μια γυναίκα με δαχτύλιό στο χέρι, άκούε σκαχτή τη διηγήρη του.

‘Η Ριζέτα τό κατάβλεπε όλα. ‘Ο Σαλιβάτο την πρόφωσε ! Παντεφύρης !.. Και τό άλλο προφ, ή νέα έβριγε απ’ τό βουνό και κίηταίθε στον κάλυτο, τραβάντας πέρα και τα την πολιτεία, έκεί όπου πάνε τόσες κοπέλλες για να βροδίνε παμωρούα στην κρηαλήνη και στον άερα....

Την ίδια όρα, πάνω στα μαρμαμένα χορτάρια τού κάλυτου, πάνω στα χαμολιάδα πού είζαν τό γούμα της κοκίσις, φτερά κρηαυλάσαν κι’ έπεφταν παντού, όπουσι κίαινη, πού δεν μπορούσε πιά να τό ξεπείνη ό ήλιος ό χροσός.

Αιτή την ημέρα πέθαιναν ή πεταλούδες....

